

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Alina Kamińska SSA Jerzy Szczurewski
Protokolant	Agnieszka Wądołkowska

przy udziale prokuratora Moniki Januszek

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2020 roku

sprawy **V. B.**

oskarżonej z art. 258 §1 k.k., art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

z powodu apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt III K 159/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie z punktu II o łącznej karze pozbawienia wolności,
2. uchyla orzeczenie o karze za ciąg przestępstw z punktu I podpunktu 2,
3. uniewinnia oskarżoną V. B. od popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie I podpunkcie 1 (zarzuczonego w pkt. I),
4. uniewinnia oskarżoną V. B. od popełnienia czynów przypisanych jej w punkcie I podpunkcie 2, zarzuczonych w punktach XVI, XVII, XX, XXXIII i XXXIV,
5. z opisu czynów przypisanych w punkcie I podpunkcie 2, zarzuczonych w punktach II, XI-XIII, XV, XVIII, XIX, XXI, XXII, XXIV, XXV, XXVII, XXVIII i XXX eliminuje sformułowanie: „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” i przyjmuje, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonych w art. 91 §1 k.k., kwalifikuje: czyny zarzuczone w punktach XI, XXV i XXVIII z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1

k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., czyn zarzucony w punkcie XXII z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., czyny zarzucone w punktach XXVII i XXX z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., czyny zarzucone w punktach II, XIII, XV, XXI i XXIV z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., czyny zarzucone w punktach XII, XVIII i XIX z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za czyny z punktów XI, XXV i XXVIII na podstawie art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., za czyn z punktu XXII na podstawie art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., za czyny z punktów XXVII i XXX na podstawie art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., za czyny z punktów II, XIII, XV, XXI i XXIV na podstawie art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., za czyny z punktów XII, XVIII i XIX na podstawie art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazuje ją, zaś na podstawie art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. za wszystkie te czyny wymierza jej karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

6. z opisu czynów przypisanych w punkcie I podpunkcie 3 (zarzuconych w pkt. III – X oraz w pkt. XXIII) eliminuje sformułowanie: „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” i czyny zarzucone w punktach III – IX oraz w punkcie XXIII kwalifikuje z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., a czyn zarzucony w punkcie X z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania, zaś za podstawę wymiaru kar przyjmuje przepisy art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. w zw. z art. 33 §2 k.k.

7. z opisu czynu przypisanego w punkcie I podpunkcie 4 (zarzuconego w pkt. XIV) eliminuje sformułowanie: „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” i czyn ten kwalifikuje z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., za podstawę skazania przyjmuje przepisy art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. a za podstawę wymiaru kary art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. i łagodzi wymierzoną za ten czyn karę do 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

8. z opisów czynów przypisanych w punkcie I podpunkcie 5 (zarzuconych w pkt. XXVI, XXIX, XXXI i XXXII) eliminuje sformułowanie: „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”, czyny te kwalifikuje z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., przyjmując przepisy te za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. i łagodzi wymierzoną za te czyny karę do 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

9. na podstawie art. 91 §2 k.k. i art. 86 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonej łączną karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700 złotych tytułem jednej opłaty za obie instancje i obciąża ją pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w części skazującej;

IV. kosztami procesu za I i II instancję w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 30/20	
Załącznik dołącza się w każdym	1		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 30 października 2019 roku, sygn. akt III K 159/16		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
oskarżyciel posiłkowy		
oskarżyciel prywatny		
obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		

1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy	

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI		

PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody,				

<p>które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSEK</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>I II.</p>	<p>obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.</p> <p>1. art 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k, art. 5 § 2 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, przy jednoczesnym pominięciu części zebranego w</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

**sprawie
materiału
dowodowego
przemawiającego
na korzyść
oskarżonej i
rozstrzygnięciu
wszystkich
wątpliwości,
których nie dało
się usunąć,
wyłącznie na jej
niekorzyść;**

**rt. 7 k.p.k.
poprzez
sprzeczną z
zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, ocenę
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego,
dotyczącego
ustalenia, że
oskarżona V. B.
uczestniczyła w
grupie
przestępczej i
uczyniła sobie
z popełniania
przez tą grupę
przestępstw
stałego źródła
dochodu, w
sytuacji gdy w
świetle
dokonanych
ustaleń nie ma
podstaw do
uznania by
grupa taka, w
rozumieniu art.
258 § 1 k.k.,**

istniała; poprzez przyjęcie, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a rola oskarżonej w tej grupie wynikała z autorytetu, kontaktów i doświadczenia „zawodowego”;

3. art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k

polegającego na oparciu orzeczenia w przedmiotowej sprawie tylko na części materiału dowodowego, która zdaniem Sądu potwierdziła oskarżenie, z pominięciem dowodów które je podważały, co stanowiło przekroczenie swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób

**uniemożliwiający
ustalenia
prawdy
obiektywnej i
sformułowania
w ramach tej
oceny
niesłusznych
merytorycznie
wniosków, iż
W. B. dokonała
zarzucanych jej
czynów, podczas
gdy prawidłowa
ocena materiału
dowodowego w
sprawie nie
pozwala na
przyjęcie
zarówno
sprawstwa jak i
winy oskarżonej;**

**błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
mógł mieć wpływ
na
rozstrzygnięcie,
a polegający na
przyjęciu, że:**

**1. W. B. brała
udział w grupie
przestępczej, w
skład której
wchodzili w
różnym czasie
i w różnej
konfiguracji
ustalone osoby,
mającej na celu
popęłnianie
przestępstw
polegających na
wyłudzeniu
kredytów i**

*telefonów
komórkowych,
podczas gdy
zebrany materiał
dowodowy nie
pozwała na
przyjęcie, iż
oskarżona
dopuszcila się
zarzucanych jej
czynów, gdyż
prawidłowa
ocena
dokonanych w
toku
postępowania
ustaleń winna
prowadzić do
wniosku, że w
odniesieniu do
oskarżonej nie
zostały spełnione
przesłanki
pozwalające na
przypisanie jej
przestępstwa
udziału w takiej
grupie.*

*2. V. B. dokonała
zarzucanych jej
czynów
wyczerpujących
dyspozycję art.
286 §1 k.k. w zw.
z art. 65 §1 k.k.
w zw. z art. 64
§1 k.k. w zw. z
art. 11 §3 k.k. w
zw. z art. 91 §1
k.k. w sytuacji
gdy poprawnie
dokonane przez
Sąd meriti
ustalenia
faktyczne oraz
prawidłowa ich
ocena
wykluczyłyby
wypełnienie*

*przez oskarżoną
znamion tych
przestępstw.*

*3. Oskarżona
nakłaniała czy
namawiała do
popętnienia
przestępstw
polegających na
wyłudzeniu
kredytów i
telefonów
komórkowych, i
to fakt
nakłaniania czy
namawiania
innych osób
skutkowało
dalszym
działaniem, tj.
zaciąganiem
przez te osoby
kredytów czy
zawieraniem
umów zakupów
ratałnych, w
sytuacji, gdy
żaden dowód
nie potwierdza
przyjętej przez
Sąd meriti
wersji, który
pogląd w tej
kwestii
uksztaltował
jedynie na
podstawie
wyjaśnień
innych
oskarżonych
oraz zeznań
świadków,
którzy są
skonfliktowani z
oskarżoną i mają
osobisty interes
w pomawianiu
jej i
przypisywaniu*

*jej
nieprawdziwej
roli w tym
procederze.*

*4. Oskarżona
była
beneficjentem
środków,
každorazowo
przekazywanych
jej z pozyskanych
kredytów oraz
ze sprzedaży
przedmiotów
zakupionych w
systemie
ratalnych, co stoi
w sprzeczności
z założeniami
jakimi miałby się
kierować grupa
przestępcza oraz
ewentualnie
przyjętymi
celami takiej
grupy, które
wedle zasad
logiki powinny
być
ukierunkowane
na osiągnięcie,
szeroko
rozumianych
korzyści grupy,
a w ustalonym
stanie
faktycznym
trudno byłoby
taką korzyść dla
grupy odnaleźć.*

*5. Oskarżona
dopuściła się
czterech ciągów
przestępstw,
które
odpowiadają
wymogom art.
91 § 1 k.k. w*

brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Z 2015 r. poz. 396), w sytuacji gdy w świetle powyższych zarzutów, a co za tym idzie błędnych ustaleń faktycznych, wniosku powyższego nie można wywieść z zebranego materiału dowodowego.

6. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków i wyjaśnienia współoskarżonych potwierdzające akt oskarżenia, nie bacząc na fakt, że świadkowie są w długotrwałym konflikcie z oskarżoną, a współoskarżeni mają interes w tym aby umniejszyć swą rolę w sprawie, co skutecznie czynili obciążając oskarżoną, odmawiając tym samym waloru wiarygodności

	<p>wyjaśnieniom oskarżonej, które były spójne z zeznaniami świadków dla niej korzystnych; dodatkowo uznając, że wyjaśnienia oskarżonej były jedynie wyrazem linii obrony, w sytuacji gdy oskarżona konsekwentnie nie przyznawała się do winy, zaprzeczała jakoby brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wyjaśniała okoliczności sprawy, powiązania z osobami biorącymi udział w sprawie oraz przedstawiała dowody, które potwierdzają jej niewinność.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji oceniając zebrane dowody</p>			

zasadniczo nie wyszedł poza ramy nakreślone przez wyrażoną w art. 7 k.p.k. zasadę.

Nieprawdą jest też, że pominął część zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich przeprowadzonych na rozprawie dowodów. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku w sposób przekonujący wyświetlił, dlaczego nie dał wiary w zasadniczej części wyjaśnieniom oskarżonej.

Przed wszystkim są one sprzeczne z pozostałymi dowodami i jednocześnie nie znajdują potwierdzenia w jakimkolwiek dowodzie.

Przesłuchani na wniosek oskarżonej świadkowie D. U. i V. D. bynajmniej nie podważyli zeznań świadków, z których wynika,

że V. B. aktywnie uczestniczyła w wyłudzeniu kredytów i towarów.

Zeznawali oni na okoliczności, które były bezsporne w niniejszej sprawie i Sąd pierwszej instancji w całości dał im wiarę.

Zupełnie niesłusznie obrońca zarzucił Sądowi Okręgowemu, że ustalając stan faktyczny posłużył się wnioskowaniem redukcyjnym.

Nie jest bowiem prawdą, że sąd ten dla uzasadnienia z góry powziętego przekonania o winie oskarżonej dobierał takie sformułowania, z których przyjęty wniosek wynikał. Swoje przekonanie o winie oskarżonej Sąd pierwszej instancji oparł na wielu dowodach zarówno osobowych, jak i nieosobowych w postaci dokumentacji bankowej czy też

opinii biegłego z zakresu badania pisma. Wszystkie te dowody zazębiają się w istotnych punktach, tworząc spójny i logiczny obraz zdarzeń stanowiących ośnowę przypisanych oskarżonych przestępstw.

Depozycje świadków obciążających V. B. są logiczne i spójne oraz znajdujące potwierdzenie w różnego rodzaju dokumentach. Z żadnego dowodu nie wynika, na co wskazuje autor apelacji, że świadkowie pozostawali w głębokim konflikcie z oskarżoną. Zupełnie nie wiadomo, na jakiej podstawie obrońca wywodzi, że pomiędzy oskarżoną a obciążającymi ją świadkami istniał konflikt na podłożu finansowym. Podkreślić należy, że niekorzystne dla oskarżonej

zeznania czy też wyjaśnienia złożyli nie tylko S. G. i K. P., ale również B. S. (1), K. G., A. W. (1) i I. R.. Wręcz absurdalna jest zaprezentowana w apelacji teza, że wszystkie te osoby składając obciążające oskarżoną wyjaśnienia kierowały się zemstą „wobec niemożności rozwiązania konfliktu, który jest najbardziej dotkliwy, gdyż powstał na podłożu finansowym”. Ponadto analizując wyjaśnienia S. G. i K. P. nie sposób wywieść wniosku, że obciążając oskarżoną umniejszali swoją rolę w przestępczych procederach. Brak jest bowiem podstaw do przyjmowania, że relacjonując o popełnianych przez nich przestępstwach starali się umniejszyć swoją winę.

Rację ma natomiast

obrońca, że brak było podstaw do przypisywania oskarżonej przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Z żadnego dowodu nie wynika, aby V. B. popełniała przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy. To, że dopuszczała się występków wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, nie oznacza jeszcze, że wraz z tymi osobami tworzyła zorganizowaną grupę przestępczą. Podkreślić należy, że w pojęciu „zorganizowania” tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej - choćby z niskim stopniem zorganizowania - to także trwałość, istniejące więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość

**zaspokojenia
potrzeb grupy,
skoordynowany
sposób działania.
Zorganizowaną
grupą
przestępczą jest
tylko taka grupa
sprawców, która
zorganizowała
się dla
popelniania
przestępstw.
Przez
zorganizowanie
grupy rozumie
się, że
funkcjonuje ona
zgodnie z
ustalonymi
regułami i ma
wewnętrzną
strukturę:
pionową - z
przywódcą
kierującym
działalnością lub
poziomą - z
reguły ze stałym
gronem
uczestników
koordynujących
działalność
według
ustalonych
reguł, zatem
poszczególni jej
członkowie
pełnią w niej
określone
funkcje.
Świadczy to o
wewnętrznym
uporządkowaniu
grupy, stałości
reguł jej
funkcjonowania,
a więc form
zorganizowania
w**

przeciwieństwie do grupy osób, choćby stale popełniających wspólne podobne przestępstwa, ale wymieniających się rolami w zależności od zaistniałych zmiennych sytuacji. (...) oznacza ułożenie w formy, podporządkowanie regułom, wprowadzenie ładu i organizacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 lutego 2019 r., II AKa 190/18, KZS 2019, z. 7 – 9, poz. 66). Niczego takiego nie można powiedzieć o grupie osób, z którymi V. B. popełniała przestępstwa. Nie sposób jest określić struktury, jaką mieliby tworzyć oskarżona oraz osoby z nią współdziałające. Nie było też stałego podziału ról, jaką miałyby pełnić osoby popełniające wraz z oskarżoną przestępstwa. Przestępstwa były popełniane w różnych konfiguracjach

osobowych.

Znaczną część przestępstw V. B. popełniła wspólnie i w porozumieniu tylko z jedną osobą.

Niektórych przestępstw dopuściła się samodzielnie, z nikim nie współdziałając.

Nie można też uznać, że działania poszczególnych osób za każdym razem były skoordynowane.

Ustalenie Sądu pierwszej instancji, że V. B. wraz z M. S. (1), M. S. (2) i A. W. (2) decydowała, gdzie i jak dokonają wyłudzenia środków

finansowych albo telefonów komórkowych jest dowolne, jako że nie znajduje oparcia w żadnym dowodzie. Nie

znajduje też zakotwiczenia w dowodach ustalenie, że w trakcie całej swojej

działalności przestępczej pozostawała z tymi osobami w kontakcie.

W przypadku chociażby wyłudzeń telefonów komórkowych nie ma żadnych dowodów, że dokonując tych przestępstw wraz z S. G. współdziałała jeszcze z innymi osobami. Decyzje co do wyłudzenia telefonów podejmowała samodzielnie i sama nakłaniała do tego S. G.. Wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i A. W. (2) dopuściła się jedynie trzech przestępstw w dniach 26 i 27 marca 2015 roku. Nie ma żadnych dowodów, że działając jednocześnie z tymi dwoma osobami oskarżona popełniła inne przestępstwa. Wraz z A. W. (2) popełniła jeszcze jedno przestępstwo w dniu 27 marca 2015 roku. Zostało też jej zarzucone popełnienie tego samego dnia wspólnie i w porozumieniu z tym mężczyzną jeszcze jedno

przestępstwo, ale należało ją uniewinnić od popełnienia tego czynu, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia. Z kolei wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) dopuściła się jeszcze jednego przestępstwa usiłowania wyłudzenia kredytu w dniu 24 lutego 2015 roku. Z M. S. (2), z którym razem, zgodnie z ustaleniami Sądu Okręgowego, miała planować wyłudzenia środków finansowych lub telefonów komórkowych, dopuściła się tylko jednego przestępstwa. Wprawdzie zostało zarzucone V. B. popełnienie wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) jeszcze jednego przestępstwa w dniu 26 marca 2015 roku, ale od popełnienia tego czynu oskarżoną należało również uniewinnić. Nie ma zatem żadnych podstaw do

przyjmowania,
że za każdym
razem oskarżona
w
wynajmowanym
przez siebie
mieszkanu
spotykała się z
M. S. (1), A.
W. (2) i M. S.
(2) i obmyślała
z nimi, w jaki
sposób zdobyć
pieniądze.

Współdziałanie
oskarżonej z
innymi osobami
w każdym razie
nie miało cechy
trwałości. Ani
oskarżona, ani
też osoby, które
z nią popełniały
przestępstwa, nie
podejmowały
jakichkolwiek
działań
zmierających do
ułożenia ich
przestępczej
działalności w
pewne ramy z
określeniem
podporządkowania
pewnym
regułom.

Oskarżona nie
stworzyła z
innymi osobami
jakiegokolwiek
struktury, nawet
w minimalnym
stopniu. W
przypadku
zdecydowanej
większości
przestępstw to
ona samodzielnie
nakłaniała inne
osoby do

<p>wyłudzenia środków finansowych lub telefonów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uniewinnienie oskarżonej V. B. od popełnienia wszystkich zarzucanych jej czynów, ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jak wykazano wcześniej brak było podstaw do przyjmowania, że oskarżona działała w zorganizowanej grupie przestępczej. Dlatego też wyrok należało zmienić i uniewinnić oskarżoną od popełnienia czynu z art. 258 §1 k.k. Odnośnie pozostałych</p>		

**czynów w
większości
zarzuty
apelacyjne były
bezzasadne. Tym
samym brak
było podstaw
do uniewinnienia
oskarżonej od
wszystkich
zarzucanych
czynów. Istnieją
jedynie
wątpliwości co
do popełnienia
przez oskarżoną
czynów
zarzucanych jej
w punktach XVI,
XVII, XX, XXXIII
i XXXIV. Dlatego
też w tym
zakresie należało
oskarżoną
uniewinnić.**

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach
uwzględnienia
okoliczności

**5.
ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1. Utrzymanie
w mocy wyroku**

sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmiana wyroku polegała na uniewinnieniu oskarżonej od części przypisanych jej czynów i złagodzeniu wymierzonych oskarżonej kar pozbawienia wolności.		
Zwiążle o powodach zmiany		
Brak było podstaw do uznania, że oskarżona V. B. brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej.		

Tym samym należało ją uniewinnić od popełnienia czynu z art. 258 §1 k.k. Jednocześnie z opisu przypisanych jej czynów należało wyeliminować sformułowanie: „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”. W większości przypadków uznanie, że nie popełniła przestępstwa w zorganizowanej grupie przestępczej, nie pociągało za sobą zmiany kwalifikacji prawnej czynu. Niewątpliwe bowiem jest, że oskarżona z popełniania przestępstw przeciwko mieniu uczyniła sobie stałe źródło dochodu. Popełniła ona bowiem szereg przestępstw, które stanowiły dla niej główne i stałe źródło dochodu. Jedynie w przypadku przestępstw przeciwko dokumentom należało z kwalifikacji

**prawnej
wyeliminować
art. 65 §1 k.k.**

**Nie ulega
wątpliwości, że w
dniu 27 marca
2015 roku do
(...) Banku SA z
siedzibą w W. za
pośrednictwem
Internetu
wpłynął wniosek
o przyznanie
pożyczki ratalnej
dla B. S. (1)
w kwocie 5.442
zł. wraz z
nieprawdziwym
oświadczeniem o
jego
zatrudnieniu i
dochodzie w
przedsiębiorstwie
(...), (...)-(...) B.,
ul (...) (k. 202).
Ani z wyjaśnień
oskarżonej, ani
też z wyjaśnień
A. W. (2) i B.
S. (1), którzy
zgodnie z aktem
oskarżenia mieli
z nią
współdziałać w
próbie
wyłudzenia tej
pożyczki, nie
wynika, żeby
którkolwiek z
tych osób
składała tego
dnia drogą
elektroniczną
wniosek o
przyznanie
pożyczki do
banku. Nie ma
więc
jakiegokolwiek**

dowodu, że oskarżona brała udział w usiłowaniu doprowadzenia w dniu 27 marca 2015 roku (...) Banku SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Faktem jest, co wynika z zeznań (wyjaśnień) B. S. (1), że oskarżona wraz z nim brała udział w dniu 27 marca 2015 roku w próbie wyłudzenia w sklepie (...) SA kredytu w wysokości 5.442 zł. na zakup towaru w systemie ratalnym. Z faktu tego nie można jednakże wywodzić, że skoro V. B. namówiła B. S. (1) do złożenia w sklepie (...) SA wniosku o kredyt wraz z nieprawdziwym oświadczeniem o jego zatrudnieniu i dochodzie w przedsiębiorstwie (...), to również w porozumieniu z B. S. (1) tego samego dnia złożyła przez Internet wniosek o udzielenie pożyczki ratalnej

w (...) Banku SA. W sprawie niniejszej nie ustalono, aby z komputera użytkowanego przez V. B. został wysłany elektroniczny wniosek o przyznanie pożyczki do (...) Banku. Poza tym nie ma podstaw, aby nie dać wiary wyjaśnieniom oskarżonej, że do jej komputera miały dostęp inne osoby. Wprawdzie S. G. wyjaśnił (k. 1.103), że oskarżona składała wnioski o kredyt na zakup jakichś rzeczy przez Internet na B. S. (1) bez jego wiedzy, ale nie wskazał, że V. B. konkretnie złożyła w taki sposób wniosek o pożyczkę do (...) Banku. Nie można wykluczyć, że ten wniosek wraz z nieprawdziwym oświadczeniem o zatrudnieniu B. S. (1) złożyła przez Internet inna osoba bez wiedzy oskarżonej. Dlatego też V. B.

należało uniewinnić od popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie XVI.

Z podobnych względów należało uniewinnić oskarżoną od popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie XVII. I w tym przypadku nie ulega wątpliwości, że w dniu 27 marca 2015 roku do banku (...) SA w W. drogą elektroniczną wpłynął wniosek o udzielenie B. S. (1) pożyczki gotówkowej w kwocie 6575,37 złotych wraz z nieprawdziwym oświadczeniem o jego zatrudnieniu i dochodzie w przedsiębiorstwie (...), (...)-(...) B. ul. (...). Z żadnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie dowodu, a zwłaszcza z zeznań (wyjaśnień) B. S. (1), A. W. (2) i M. S. (1) nie wynika jednakże, że oskarżona miała

jakikolwiek udział w złożeniu tego wniosku. Można jedynie domniemywać, że V. B. mając dane osobowe B. S. (2) przesłała za pośrednictwem Internetu ten wniosek. Oczywiście jest jednak, że wyroku skazującego nie można opierać na domniemaniu. Nie można wykluczyć, że wniosek ten złożyła bez wiedzy oskarżonej inna osoba, która wcześniej z nią współdziałała i miała dostęp do danych osobowych B. S. (1). W tym przypadku również nie ustalono, że wniosek do banku (...) SA został wysłany z komputera użytkowanego przez oskarżoną.

Brak jest też dowodów na popełnienie przez oskarżoną czynu zarzucanego jej w punkcie XX. Zgodnie z opisem tego czynu

**oskarżona
działając
wspólnie i w
porozumieniu z
K. P. oraz z
innymi
ustalonymi
osobami
nakłoniła K. P. do
złożenia w dniu
24 listopada 2015
roku w (...) Sp.
z. o.o. wniosku
o przyznanie
pożyczki
gotówkowej w
kwocie 1.400
złotych,
zatajając
jednocześnie
brak zamiaru
spłaty pożyczki.
Ani z pisemnych
motywów
zaskarżonego
wyroku, ani z
uzasadnienia
aktu oskarżenia
nie sposób się
dowiedzieć, jakie
to „ustalone
osoby”
współdziałały z
oskarżoną w
dokonaniu tego
przestępstwa. Z
wyjaśnień K. P.,
który
przyznawał się
do popełnienia
większości
zarzucanych mu
czynów
bynajmniej nie
wynika, że
oskarżona
nakłoniła go
do złożenia w
(...) Sp. z.
o.o. wniosku**

**o przyznanie
pożyczki
gotówkowej w
kwocie 1.400
złotych. Żaden
z przesłuchanych
w tej sprawie
świadków nie
zestał na
okoliczność
związaną z tą
pożyczką. K. P.
wyraził jedynie
przypuszczenie,
że być może V.
B. „brała coś na
jego nazwisko za
pomocą
Internetu”. Nie
można jednakże
na tym
przypuszczeniu
oprzeć
przypisania
winy oskarżonej
w zakresie tego
czynu. Nie
zostało ustalone,
że wniosek do
(...) Sp. z o.o.
został wysłany z
komputera
użytkowanego
przez oskarżoną.
Mało tego, z
informacji
nadesłanej przez
spółkę z o.o.
(...) (k. 2.765)
wynika, że V.
B. w dniu, w
którym złożono
do (...) Spółki
z o. o. wniosek
o przyznanie
pożyczki,
przebywała
najprawdopodobniej
za granicą w H..
Do tego miasta**

wyjechała z Polski w dniu 28 października 2015 roku, a wróciła stamtąd 30 listopada 2015 roku. Jak zatem mogła przebywać za granicą wymóc na K. P., aby ten w dniu 24 listopada 2015 roku złożył wniosek o przyznanie pożyczki gotówkowej? Tak zaś ustalił Sąd Okręgowy przypisując oskarżonej popełnienie czynu zarzucanego jej w punkcie XX, bez jakiegokolwiek zmiany jego opisu.

Napomknąć należy, że z informacji nadesłanej z (...) spółki z o.o. wynika, że oskarżona w dniu 27 marca 2015 roku wyjechała autobusem z miasta U., znajdującego się w Niemczech. To jednak, że w dniach 26 i 27 marca 2015 roku V. B. przebywała w B. wynika nie tylko z zeznań

(wyjaśnienie) B. S. (1), ale także z jej wyjaśnień.

Istnieją też wątpliwości co do popełnienia przez oskarżoną czynu zarzucanego jej w punkcie XXXIII. Zgodnie z treścią tego zarzutu, co zostało bezkrytycznie przyjęte przez Sąd pierwszej instancji, V. B. miała doprowadzić A. W. (1) do złożenia w banku (...) Oddziale w K. wniosku o kredyt w kwocie 31.197 złotych wraz z nieprawdziwym oświadczeniem o zatrudnieniu jej w (...) sp. z o.o. w W.. Tymczasem A. W. (1) zeznała, że wniosek o kredyt wraz z podrobioną umową o pracę na czas nieokreślony w (...) sp. z o.o. w W. złożyła jedynie w banku (...) S.A. w W.. Chodziło wówczas o przyznanie kredytu w kwocie 70.000 złotych (zarzut XXX). A. W. (1) w ogóle nie wspomniała, że

**złożyła również
za namową
oskarżonej
wniosek o kredyt
w banku
(...). Okoliczność
ta nie wynika
też z innych
osobowych
źródeł
dowodowych.
Jedynym
dowodem
dotyczącym
usiłowania
wyłudzenia
kredytu w kwocie
31.197 złotych
jest znajdująca
się w aktach
sprawy
informacja z
banku (...) wraz
z wydrukiem z
systemu
informatycznego
tego banku (k.
680 – 681).
Wynika z niej, że
26 marca 2015
roku u partnera
handlowego
Banku (...) w
oddziale w B.
przy ulicy (...)
został złożony
wniosek
kredytowy na
kwotę 31.970
zł. na nazwisko
A. W. (1).
Jej tożsamość
ustalono na
podstawie
okazanego
dowodu
osobistego. Do
wniosku A. W.
(1) oświadczyła
zatrudnienie w**

formie umowy o pracę na czas nieokreślony w firmie (...) sp. z o.o., gdzie miała zarabiać 4.500 złotych. Na podstawie samego faktu, że A. W. (1) złożyła wniosek o kredyt oraz że złożyła nieprawdziwe oświadczenie o zatrudnieniu w (...) sp. z o.o., nie można wywodzić, że została ona namówiona do wyłudzenia kredytu z banku (...) przez V. B.. Nie można wykluczyć, że A. W. (1) działała zupełnie samodzielnie, albo że wspólnie i porozumieniu z innymi osobami bez udziału jednakże oskarżonej.

Warto odnotować, że 26 marca 2015 roku, kiedy A. W. (1) złożyła ten wniosek, V. B. popełniała przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1), M. S. (1) i A. W. (2). Wydaje się nieprawdopodobne, aby oskarżona popełniała

przestępstwa z
tymi osobami
i jednocześnie
tego samego dnia
weszła w
porozumienie z
M. S. (3), M. F.
i A. W. (1) w
celu wyłudzenia
kredytu w kwocie
31.970 zł. z banku
(...).

Nie ulega
wątpliwości, że
w dniu 23
kwietnia 2015
roku do (...) Bank
S.A. (...) wpłynął
elektroniczny
wniosek o
przyznanie B. S.
(1) kredytu w
kwocie 43.010,76
złotych
zawierający
nieprawdziwe
oświadczenie o
jego
zatrudnieniu i
dochodzie w
firmie (...) (informacje z (...) Bank S.A. wraz
z wydrukiem
wniosku
kredytowego k.
277 - 278, 372
- 374). Bank
odmówił kredytu
z uwagi na fakt,
że zatrudnienie
w firmie
(...) generowało
niedopuszczalne
ryzyko. W
związku ze
złożeniem tego
wniosku V. B.
został

**postawiony
zarzut
usiłowania
wyłudzenia
kredytu na
szkodę (...)
Bank S.A. (punkt
XXXIV). Zgodnie
z treścią tego
zarzutu
oskarżona czynu
tego miała
dopuścić się
wspólnie i w
porozumieniu z
B. S. (1) i
z innymi
ustalonymi
osobami. Ani
z uzasadnienia
aktu oskarżenia,
ani też z
pisemnych
motywów
zaskarżonego
wyroku nie
sposób się
dowiedzieć, kim
były te „ustalone
osoby”. Nie
wiadomo też
dlaczego
przyjęto, że
oskarżona
działała
wspólnie i w
porozumieniu z
B. S. (1),
skoro wniosek
został złożony za
pośrednictwem
Internetu. Sam B.
S. (1) w ogóle
nie wspominał,
że brał udział w
próbie
wyłudzenia
kredytu
samochodowego
z (...) Bank**

S.A. Żadna z przesłuchanych w sprawie osób nie wyjaśniała i nie zeznawała na okoliczności związane ze złożeniem tego wniosku o kredyt.

Jedynymi zatem dowodami mogącymi świadczyć o sprawstwie oskarżonej są informacje nadesłane z banku oraz wydruk wniosku.

Dowody te jednak nie wskazują jednoznacznie na winę oskarżonej.

Na ich podstawie można co najwyżej

domniemywać sprawstwo oskarżonej, jako że miała ona dostęp do danych osobowych B.

S. (1). Wniosek o kredyt za pośrednictwem

Internetu mogła jednakże złożyć inna osoba bez wiedzy V. B.. Nie

zostało ustalone, że wniosek został wysłany z

komputera użytkowanego przez oskarżoną.

Należy zaznaczyć, że z informacji

nadesłanej z (...) Bank SA (k. 1.279) wniosek o kredyt złożony w imieniu B. S. (1) został wysłany z adresu IP należącego do (...) operatora internetowego. Z tych też względów V. B. należało uniewinnić również od czynu zarzucanego jej w punkcie XXXIV.

Niesłuszne jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie należało zastosować przepisy obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżoną przestępstw, jako że są one względniejsze. Przede wszystkim należy wskazać, że obecnie obowiązujący przepis art. 37a k.k. umożliwia za przestępstwo oszustwa z art. 286 §1 k.k. wymierzenie zamiast kary pozbawienia wolności kary grzywny lub ograniczenia

wolności. W
chwili
popętnienia
przez oskarżoną
przypisanych jej
czynów
zabronionych
przepis ten nie
obowiązywał i za
to przestępstwo
możliwe było
wymierzenie
jedynie kary
pozbawienia
wolności. Wbrew
też stanowisku
Sądu
Okręgowego
należy uznać, że
przepis art. 91 §1
k.k. w obecnym
brzmieniu jest
względniejszy
dla sprawcy
aniżeli w
brzmieniu
obowiązującym
przed 1 lipca 2015
roku. Pojęcie „z
wykorzystaniem
tej samej
sposobności” jest
szersze niż
pojęcie „w
podobny
sposób”. Nie
można też się
zgodzić, że
obecnie
obowiązujące
przepisy o karze
łącznej w
przypadku
skazania
oskarżonej na
kilka kar
pozbawienia
wolności,
których suma
nie przekracza 15

lat, są mniej
względne niż
obowiązujące w
czasie
popętnienia
przez nią
przestępstw. To,
że zgodnie z
obowiązującym
od dnia 1
lipca 2015 roku
art. 85a k.k.
orzekając o karze
łącznej należy
brać pod uwagę
przede
wszystkim cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które kara ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa,
bynajmniej nie
sprawia, że przez
to obecnie
obowiązujące
przepisy są
surowsze.

Pomimo treści
art. 85a k.k.
nadal należy
brać pod uwagę
przy wymiarze
kary łącznej
związek czasowy
i przedmiotowy
pomiędzy
zbiegającymi się
przestępstwami.

Uniewinnienie
oskarżonej od
kilku czynów,

co do których Sąd pierwszej instancji uznał, że wraz z innymi czynami tworzyły ciąg przestępstw, obligowało Sąd odwoławczy do wymierzenia za nowoutworzony ciąg przestępstw kary. Przy wymiarze kary za określony w punkcie I podpunkcie 5 ciąg przestępstw wzięto pod uwagę zarówno okoliczności obciążające i łagodzące. Do tych pierwszych należy przede wszystkim zaliczyć wielość popełnionych przez oskarżoną czynów. Z popełniania przestępstw uczyniła sobie stałe źródło dochodu. Podkreślić też należy, że oskarżona jest osobą wielokrotnie karaną, w szczególności za przestępstwa przeciwko mieniu. Dotychczas stosowane wobec niej kary nie przyniosły pożądaných

efektów. Słusznie Sąd Okręgowy uznał oskarżoną za osobę, u której wyraźnie zaznaczają się cechy zdemoralizowania i deprawacji. Z drugiej strony należało wziąć pod uwagę, że wyrządzone przez oskarżoną szkody pokrzywdzonym nie były duże. Znaczna część zachowań oskarżonej nie wyszła poza stadium usiłowania. Istotne też jest, że wbrew temu co przyjął Sąd pierwszej instancji, oskarżona nie dopuściła się przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Mając te wszystkie okoliczności na względzie za określony w punkcie I podpunkcie 5 ciąg przestępstw wymierzono karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Ponieważ oskarżona żadnego z przypisanych jej przestępstw nie dopuściła się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, należało uznać, że kary wymierzone oskarżonej za przestępstwa przypisane jej w zaskarżonym wyroku w punkcie I podpunkcie 4 i w punkcie I podpunkcie 5 są rażąco surowe. Dlatego też złagodzono je do ośmiu miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, że bliski związek zarówno przedmiotowy, jak i czasowy pomiędzy poszczególnymi przypisanymi oskarżonej czynami i ciągami przestępstw przemawiał za wymierzeniem kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Łączna kara trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności jest karą adekwatną do stopnia szkodliwości wszystkich popełnionych przez V. B. czynów zabronionych. Kara w takim wymiarze jest też współmierna do stopnia jej zawinienia. Jednocześnie kara łączna trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności będzie dla niej na tyle dolegliwa, że spełni požądane wobec niej cele wychowawcze i zapobiegawcze. Kara ta winna też zadośćuczynić prawidłowemu kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do			

dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	O jednej opłacie za obie instancje orzeczono na podstawie art. 10 ust. 1, art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karanych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223). Orzeczenie o kosztach procesu w części uniewinniającej opiera się na przepisie 632 pkt. 2 k.p.k. O pozostałych kosztach sądowych w	

	<i>części skazującej orzeczone na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.</i>
7. PODPIS	